

Spirituální pohádky

Kateřina Volková

Všem bytostem, které občas ztrácí samy
sebe, ale neustávají v hledání životního
štěstí.

„Jednoho dne řekla si múza:

Aby můj život nebyl hrůza,

budu Múza.“

Jak se múza stala Múzou

Šla múza světem, ale ještě nevěděla, že je Múza. Jen věděla, že chce pomáhat lidem. Tak chodila sem a tam a hledala své poslání.

Když došla až na místo, kde se země setkává s nebesy, spatřila anděla a zeptala se: „Anděli, jak jsi věděl, že jsi anděl a tvým posláním je chránit lidi?“

Anděl odpověděl: „Nevěděl. Cítil jsem uvnitř sebe takový zvláštní, neodbytný pocit. A tak jsem vyhledal archanděly a ti mi pomohli zjistit, co v sobě mám a jaký je můj úděl.“

„Aha,“ odvětila múza. „Děkuji. Kde je najdu?“

„Tam, na vysoké hoře,“ ukázal anděl vzhůru směrem ke zlatavé záři, která zdobila vrcholek hory.

„Tak to musím za archanděly,“ odvětila múza, rozloučila se a vykročila na cestu.

Při pohledu na odcházející múzu anděla napadlo, že by mohl napsat poselství andělů, aby lidé věděli, jak moc jim na nich záleží. Hned se do toho dal.

Když se múza vyšplhala na vrcholek hory, byla zesláblá samou námahou. Zoufale toužila po odpočinku. Najednou ucítila, jak ji někdo vzal do náruče. Neschopná slova jemně objala svého zachránce kolem krku a nechala se nést.

Když se probrala, ocitla se na zelené louce plné květin, slunečního svitu a těch nejkrásnějších barev, které kdy spatřila.

„Vítám tě, múzo. Jsem archanděl a odnesl jsem tě na louku odpočinku, abys nabrala zpět své síly. Co tě k nám přivádí?“

„Touha po poznání, milý archanděli. Mohu ti položit otázku?“

„Jen se ptej,“ odpověděl archanděl laskavě.

„Jak jsi věděl, že jsi archanděl a že máš pomáhat lidem a dohlížet na anděly?“

Archanděl se usmál a odvětil: „Nevěděl. Někde uvnitř sebe jsem cítil silné volání a potřebu najít svou vlastní cestu. To, co by mi dávalo smysl a dělalo radost každý den. Můj vnitřní hlas mne dovedl za Zdrojem a on mi pomohl.“

„Aha, tak za Zdrojem tedy musím jít,“ užasla Múza a hned se vypravila na cestu. Než odešla, ještě se otočila k archandělovi a s úsměvem řekla: „Děkuji ti, milý archanděli.“

Její úsměv v archandělovi zanechal zvláštní, hřejivý pocit. Najednou ho napadlo, že by mohl sepsat Archandělské desatero, které by ulehčilo andělům jejich práci. Okamžitě se do toho s chutí dal.

Múza si uvědomila, že se archanděla nezeptala, kde Zdroj najde. Otočila se a běžela zpět na louku Poznání. Archanděla už tam však nenašla. Celá posmutnělá bloumala nádhernou krajinou a přemýšlela, kudy se vydat. Někde uvnitř ji stále provázela otázka, co je její poslání a jak se k němu dostat.

Tu se před ní zjevil paprsek světla tak tenký, že ho sotva zahlédla, a zároveň tak zářivý, že ho nešlo přehlédnout. Čím víc se k paprsku blížila, tím víc sílil, až ji celou pohltil.

Ocitla se uprostřed bílé záplavy, která neměla konce. Zářila tak silně, až múza cítila, jak se jí kroutí plavé vlasy a žhne kůže. Z posledních sil popraskanými rty vyslovila přání: „Vodu, prosím, vodu.“

Záře pomalu slábla, až byla snesitelná. Když múza otevřela bolavé oči, stanula před průzračným pramenem. Bez přemýšlení se k němu vrhla a hltavě se napila. Udělalo se jí lépe. Pak si uvědomila, že její rty jsou opět měkké a vlhké, i celé tělo zesílilo.

Přepadl ji podivný pocit a hlavou jí projela bodavá bolest. Musela své zářící oči pevně zavřít a ze rtů jí vyšel syčivý zvuk bolesti. Když bolest povolila, múza zamrkala a uvědomila si, že je Múza a jejím darem je inspirovat druhé k tvorbě a psaní. To je její poslání.

Překvapená Múza přemýšlela, co se stalo. „Proč jsem na to přišla až teď?“ V hlavě jí zazněl hlas. „Jsi u Zdroje a tady je vše možné. Požádala jsi o vodu, ale tvé pravé přání bylo poznat, kdo opravdu jsi. Proto jsem tě dovedl k prameni Poznání, abys našla, co hledáš. Proto jsi cítila bolest v hlavě, aby sis uvědomila, kdo opravdu jsi, a dala průchod tomu, co již dávno ve svém srdci cítíš. Kdybys mi neřekla, co ode mne chceš a neprojevila dostatek vůle a odhodlání, síla mé záře by ti zastínila mysl. Tvé přání by zůstalo nevyslyšené.“

„Jak to?“ zeptala se Múza.

„Když nevíš, co hledáš, jak víš, kudy a kam jít, abys to našla?“ zeptal se na oplátku Zdroj. „Ty jsi věděla, co hledáš, a tvé srdce tě dovedlo ze světa lidí k andělům, pak k archandělům a odtud už to byl jen krůček ke mně. Ale ten nejtěžší. Tvůj záměr a touha byly tak silné, že jsi poslední krok, zkoušku vytrvalosti, zvládla a já věděl, že spojení se mnou ti pomůže najít cestu zpět do tvého srdce, kde uvidíš své poslání.“

Múza zatřepala hlavou, aby se vzpamatovala.

„Takže odpověď na mou otázku byla vždy v mém srdci?“ zeptala se Múza užasle.

„Ano,“ odpověděl Zdroj, „byla.“ Abys mohla své poslání skutečně žít a vést lidi k tomu, co mají tvořit, a inspirovat je, musela sis sama nejdřív zažít, kudy vede cesta a kde poslání hledat. Nyní víš, že ho každý má ve svém srdci. Také víš, jak tam lidi dovedeš. Znáš pocit *být ve svém srdci* a být s ním spojená. To je to, co Múzy učí lidi. Vedou je k srdci a odtud už mají lidé vlastní cestu.“

Múza nadzvedla obočí a pravila: „Aha, takže lidé nemusí projít strastiplnou cestu jako já, ale mohou zavolat svou Múzu a ta jim pomůže dojít do srdce s lehkostí a láskou. Tak, jak my Múzy žijeme?“

Zdroj odpověděl: „Vidíš, milá Múzo, teď jsi připravená vykročit na cestu a inspirovat lidské pokolení. A nejen to.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Múza zmateně. „Cožpak není mým posláním inspirovat lidi?“ Zdroj se šibalsky usmál a nechal její otázku bez odpovědi. Ale ty, milý čtenáři, pokud jsi četl pozorně, víš, že Múzy neinspirují jen lidi.

Od té doby Múzy vědí, co je jejich poslání, a své dary nerozdávají jen tak zbůhdarma.

A tak je to i v životě. Hledáme poslání, inspiraci, téma, a někdy je to dlouhá cesta, než se dostaneme tam, kde potřebujeme být. Vždycky ale musíme vědět, co chceme najít, a vždycky musíme vytrvat až do konce. Kdyby to milá Múza vzdala hned na začátku nebo po dlouhé cestě na horu, nikdy by nenašla své poslání a svět by přišel o svou inspiraci.

Jak se propojíš s Múzou? Najdi si klidné místo, posaď se a soustřeď se na nádech a výdech. Dýchej plynule. Po pár minutách si v mysli řekni záměr: Propojuji se se svou Múzou. Nech záměr a dech zase plynout.

Možná přijde nápad, myšlenka, emoce, vzpomínka, cokoliv. Jakmile se cítíš klidně a ve flow, sedni si k papíru a piš. Bez cenzury, bez ohledu na to, jak to vypadá. Ať už je to jen rozcvička, nebo konkrétní kus díla, cvičení slouží k rozvoji kreativity a sebevyjádření.

Kdy přichází Inspirace

Chvíle, kdy se Múza snáší na zem a otevírá cestu paní Inspiraci, je až magická. Vytváří most mezi člověkem a jeho duší. Spojuje svět lidí a svět nadpřirozena. To vše proto, aby udělala náš svět krásnější a život smysluplnější. Proč se Múzy snáší na zem?

Je to prosté. Múzy mají rády náš svět i lidi v něm, a ještě raději nám pomáhají cítit se dobře. Moc se trápí, když vidí smutek, lidské neštěstí a strasti. Proto za námi chodí a přinášejí lehkost i propojení se samotným Zdrojem, neviditelnou částí našeho bytí.

Protože na to samy ale nestačí, berou si na pomoc různé bytosti. Nehmotný svět je totiž plný bytostí, které nám v životě pomáhají. Mají různé schopnosti a dovednosti. Učí nás lidi, abychom byli v životě šťastní a dařilo se nám. Ale o tom zase jindy.

Múzy si nejčastěji berou na pomoc paní Inspiraci. Kdo je to a jaký je její úkol?

Paní Inspirace je v nehmotném světě vážená a moudrá bytost. Obývá velký zámek s ještě větší zahradou blízko pohádkového lesa. Zámek je celý bílý, a když na něj dopadají sluneční paprsky, zahálí se do duhového oparu a vypadá, že se vznáší nad zemí. Střechy početných věžiček zdobí zlatá barva a každé okno halí bílá záclonka tak jemná, jako by ji tkaly víly z mlhoviny.

Vstupní bránu lemují oblouk z popínavých růží s drobnými, oranžovými a zlatými kvítky. Za ní je nádvoří z bílého mramoru s několika jezírky a přenádherným stromem uprostřed. Zelená koruna stromu sahá až do prvních pater zámku a vytváří příjemný stín pro rybky hrající si v jezírku. Kdokoliv sem může přijít, posadit se ke stromu nebo si zchladit nohy v jezírku a načerpat inspiraci i klid.

A kde ji čerpá sama paní Inspirace? Právě ve svém kouzelném zámku. V zámku jsou tisíce a tisíce pokojů. Každý je úplně jiný a zavede tě do odlišného světa. Jediné, co musíš udělat, je vybrat si pokoj, který se ti líbí.

Když otevřeš jeho dveře, už tam čeká paní Inspirace a ukáže ti místo, kde začíná nebo pokračuje tvůj příběh. Ať už je to pláž s azurově modrým mořem a kokosovými palmami, temný hrad půlnočního krále, dům na předměstí anglického venkova, či snad

*Inspirace, lidé milí,
už napíná svoje síly.
Aby vám teď ukázala,
co vám mysl zakázala.
Pojďte zažít věci snové,
vytvořit si, co je nové.*

moderní byt v srdci New Yorku. Možností jsou tisíce, stejně jako pokojů v paláci paní Inspirace.

Čas a prostor zde nehrají roli. Můžeš se stát, kým chceš, a být, kde chceš. Je jen na tobě, které dveře otevřeš a jak se necháš vést Inspirací.

Aby ti mohla pomáhat, musíš se k ní dostat. A to není jen tak. K tomu potřebuješ Múzu.

Múza jako jedna z mála vstupuje do světa lidí a propojuje ho se světem kouzelných bytostí.

Ve chvílích klidu, když se cítíš šťastný nebo jen tiše obdivuješ přírodu, vytváříš prostor, kdy se k tobě může snést a dotknout se tě. Dotek Múzy způsobí, že na chvíli zmizí hranice mezi naším světem a světem kouzel a ty se můžeš spojit s paní Inspirací. Vezme tě do zámku, kde najdeš svůj příběh a vše, co potřebuješ, aby to, co tvoříš, dostalo konkrétní podobu. Pak si vše zapíšeš a můžeš tvořit. Inspirace ti poskytne nápady, které pomohou udržet spojení s Múzou, a dál je společně rozvíjíte.

Proto jsou chvíle, kdy se Múza snáší na zem, posvátné. Čím častěji pro svou Inspiraci vytvoříš podmínky, tím spíš tě ráda navštíví a ukáže světy, o kterých se ti dosud ani nesnilo. Spolu s paní Inspirací můžete tvořit věci, příběhy i celé světy, které dosud neexistovaly.

Co pro to potřebuješ udělat?

Vytvoř si klidnou chvíli bez ruchu, shonu a povinností a jen tak se zasní. Uvědom si, za co jsi v životě vděčný, co ti dělá radost a koho máš rád. Zkus to třeba hned teď. Pohodlně se posad', zhluboka se nadechni, vydechni a pozoruj klid, který se v tobě pomalu rozprostírá. Nech Inspiraci, ať přijde a dotkne se tě. Cítíš, jak přichází?

Fantazie žije v každém z nás,

s Fantazií jde tvorba snáz.

Miluje vše nemožné,

učíní vás zámožné.

Dopřejte ji trochu sluchu

a budete volat juchů.

Proč Múza potřebuje Fantazii

Múzy milují lidský svět, a proto se snaší do našich sfér a pomáhají nám tvořit. Dotek Múzy je zázračný. Jak už víš, propojuje svět lidí a svět kouzel. V tu chvíli se věci, o kterých sníš, stávají skutečností. Nikdy však nechodí samy. Berou si s sebou na pomoc různé bytosti z nehmotného světa. Ono to totiž někdy s námi lidmi není jednoduché, víš?

Když se tě dotkne Múza, máš pocit, že jsi se ocitl v jiném, a přesto známém světě, kde je vše možné, kde můžeš být sám sebou tak, jako jsou samy sebou malé děti. Uši dospělých však dopřávají sluchu slovům své Múzy pramálo. Někdy je dokonce ignorují tak dlouho, až k nim Múza přestane chodit. To ale dělá nerada, protože jí to působí bolest. Raději si vezme na pomoc nějakou bytost, aby lépe upoutala pozornost.

Jednou takovou bytostí je i paní Fantazie.

Je to sestra paní Inspirace, o které už jsme si říkali. Její bydlení sice není tak honosné, zato je plné různých kotlíků, udělátek, alchymistických nástrojů, lektvarů, bylinek a přísad na míchání kouzelných nápojů.

Proč Múza chodí za lidmi v doprovodu Fantazie? Fantazie nám pomáhá shánět ingredience na tvorbu příběhů, malířských děl nebo chutných receptů. Prostě na to, v čem dokážeme druhé inspirovat a sami u toho překypujeme štěstím.

To pomáhá paní Inspiraci, protože s dobrým lektvarem ze správných přísad dokážeme vytvořit jedinečný příběh, jedinečné dílo nebo jedinečný pokrm.

Když se tě dotkne paní Fantazie, je to, jako bys jel na tom nejdelším a nejbláznivějším tobogánu, který končí v ohromné místnosti plné barevných míčků naplněných vzduchem. Plácneš sebou do té barevné smršti a jsi úplně u vytržení, jaké barvy a obrazy víří kolem. Zatímco se tělo marně snaží vymotat ze změti barev, malé balónky tě vytrvale vracejí zpět k pevnému dnu. Ale je to ohromná zábava, až tě břicho bolí od smíchu. Tak vypadá zásah paní Fantazie. Kdo to tedy je?

Bytost, pro kterou jsou důležité zážitky, dobrá a veselá nálada. Stále něco vymýšlí, zkouší a nachází nové a nové přátele. Má bystrou mysl, břitký humor a její oči jsou plné příběhů, které si přejete slyšet.

Když přijdeš k ní do chýše na kraji kouzelného lesa, zaplaví tě omamná vůně dalek a cítíš možnosti, které jsi nikdy nezkusil. Podívá se na tebe moudrým pohledem a hned ví, jaký lektvar namíchá. Pak už jen běhá po místnosti, tu uzme jednu bylinku, tam popadne dřívko, tady barevný prášek a támhle cosi, co ani nevíš, co je. Vše nahází do jednoho kotlíku a pak zamíchá obrovskou dřevěnou naběračkou. Kotlík je celý průhledný a ty vidíš, jak se ingredience mísí, rozpadají a tvoří shluky neznámých forem.

Pak ti podá lektvar prapodivné barvy, ze kterého jde hustý dým. Fantazie si meze neklade a miluje teatrálnost. Nenech se odradit jejím domovem ani vzezřením. Ta dáma přesně ví, co dělá.

Laskavě tě pobídne, abys nápoj vypili až do dna. Chutná skvěle, protože s fantazií je vše skvělé a podle tvého gusta. Pak se dějí věci.

Usadí tě do pohodlného křesla a ty sníš. Sníš ty nejkrásnější sny, přání i představy, jako by to byla pravda. Sníš to, co si přes den nedovolíš nebo ti někdo řekl, že je to ztráta času.

Podle toho, co ti namíchala, se ocitneš buď v dalekých zemích, kde zažíváš dobrodružství, stavíš dům na vysněném místě, píšeš svůj nejslavnější román. Nebo sedíš u babičky v kuchyni a učíš se péct ty nejlepší buchty pod sluncem. Zkrátka můžeš cokoliv, po čem toužíš, a jsi kýmkoliv, kým právě teď chceš být.

Na konci té obrazové jízdy tě předá Múze a dodá odvalu k tvoření. Múza tě už jen v lehkosti vede, protože jsi tak plný nádherných zážitků, že je ihned uvádíš v život a inspiruješ okolí.

To, co jsi mylně považoval za ztrátu času, nyní dává smysl a stává se skutečností. Skutečností, do které otiskneš to nejlepší ze sebe a raduješ se z výsledku, který opravdu stojí za to.

To má na starosti paní Fantazie. No řekni, milý čtenáři, není to krásné? Možná teď už zase chápeš význam dětské fantazie a její sílu. Tak se nech vést svou Múzou i paní Fantazí. Zavři oči, nech se unášet představami a užij si opojnou jízdu vlastního života.

Jak Inspirace a Fantazie našly Řád

*Jsem pán a tvůrce systému,
vyhýbám se extrémům.
Mám rád věci srovnané,
včas a přesně vykonané.
Povedu vás rád,
jmenuji se Řád.*

Jednoho dne se spolu sestry Inspirace a Fantazie zase hádaly. Přely se o to, která z nich víc pomáhá lidem. Inspirace argumentovala tím, že bez ní se lidé nepohnou z místa, neumí využít okolní svět ke své vizi. Nenapadne je nic nového a jednoduše zasmrádnou v nehybném bahýnku nicnedělání. Fantazie se tomu vysmála a obratně smečovala argumentem, že bez ní by lidé neměli žádné nápady a už vůbec by neuměli tvořit nic nového a zajímavého. Nedostávalo by se jim odvahy, protože by v mysli neměli žádný obraz, kterému chtějí vdechnout život. Zkrátka by neviděli, co vše mohou dokázat, a zůstali by doma sedět za pecí.

„Ho ho ho,“ smála se Inspirace. „Bez mých dalekých krajin a příběhů se nedá tvořit nic nového.“

„Ha ha ha,“ vysmála se jí Fantazie. „Bez mých lektvarů by každému mysl zešedla jak podzimní sychravé ráno.“

Jejich hádání bylo tak hlasité, že si ani jedna nevšimla bytosti, která vstoupila do příbytku.

„Dobrý den, dámy. Vidím, že jste opět v čilé diskuzi a nezahálíte,“ náhle zazněl medový hlas. Obě treperendy nadskočily, jako když střelíš do holubů.

„Jejda, zdravím, Múzo milá,“ řekla sladce Fantazie.

„Vůbec jsme si tě nevšimly,“ zahlaholila Inspirace a narovнала se v zádech, která měla ze samého hádání celá pokroucená.

„Bodejt' by ne. Křičíte jak na trhu,“ usmála se na ně Múza. „Přišla jsem vás navštívit a poprosit o pomoc s lidmi. Mám tu jednu dušičku, co moc touží psát, ale ne a ne se dostat k tomu správnému nápadu.“ Obě trhovkyně sebou cukly. Podívaly se na sebe, pak zpět k Múze a jedna přes druhou začaly křičet své nápady.

Hádka byla tak hlasitá, že v ní jemný hlas Múzy úplně zanikl. Celá posmutnělá vyšla ven na zápraží a posadila se na lavičku. „Ach, to jejich dohadování snad nemá konce. Kdo mi teď pomůže?“

Jemný větřík donesl její povzdech k uším mládence, který procházel kolem chatky. Zastavil se a pomyslel si, že tak sladký hlas musí patřit někomu vzácnému, koho rozhodně chce poznat. Přišel blíž a uviděl bytost něžnou a sladkou jako pohlazení od víly. Ramena však měla pokleslá a na tváři smutný výraz.

Hned poznal, že je to Múza, tu znal v pohádkovém světě každý. Nevěděl ale, proč je nešťastná.

„Dobrý den, krásná Múzo,“ oslovil ji. Múza zvedla hlavu a její blankytně modré oči vypadaly překvapeně.

„Zdravím tě, poutníku,“ řekla sice mile, ale bez zájmu.

„Nevěděl jsem, že Múzy mohou být smutné, co tě trápí, jestli se můžu zeptat?“ Múza si smělého hochu ještě jednou prohlédla. Byl vysoký, štíhlý, čistě oblečený a upravený. Vše na něm bylo dokonale přesné a na svém místě. Žádná chybička, nic nepřebývalo ani nechybělo. Radost na něj pohledět.

„Omlouvám se, ani jsem se nepředstavil, jmenuji se Řád.“ Múze štěstím poskočilo srdce, když to jméno slyšela, ani nevěděla proč. Lehce se usmála, tentokrát se zájmem, a vše mu pověděla. Jak má obě sestry ráda, vždy si k nim chodí pro dobrou radu a pomoc, ale dnes s nimi není rozumná řeč. Řád si sedl vedle Múzy a zadumaně naslouchal.

Když Múza vše vypověděla, řekl: „Víš, milá Múzo, něco mě napadlo. Co kdybych ty dvě zkusil rozsoudit?“

Múza se na něj pobaveně podívala. „Ty dvě by nezastavil ani Lucifer, i kdyby se jim se svým pekelným ohněm zjevil přímo před očima. Určitě by se pohádaly i s ním.“

„Inu, mám dar uvádět vše do pořádku a najít pro každého dobrý systém. Přeci jen bych to zkusil.“

„Když myslíš, tak to zkus,“ řekla odevzdaně Múza. Při těch slovech na něj vrhla laskavý, ale starostlivý pohled.

Řád se vlídně usmál a řekl: „Ničeho se neboj, pojď, půjdeme dovnitř společně.“

Múza souhlasila a z nějakého důvodu pocítila větší klid a bezpečí. To ji provázelo i uvnitř chaloupky, kde obě sestry sváděly rétorický souboj.

„Dobré odpoledne přeji,“ zazněl silný, hluboký, a přesto něžný hlas. Obě hádavky nadskočily a polekaně se podívaly směrem ke dveřím. Oči vytřeštěné, upřené na muže, který vstoupil do domku.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás polekat,“ řekl mladík spěšně. „Jmenuji se Řád a slyšel jsem vaše handrkování až ven. Tak jsem přispěchal na pomoc. Ale koukám, že jste obě v pořádku a nic špatného se neděje.“

Inspirace i Fantazie se při slovech Řádu začervenaly a okamžitě utišily. Obě pěkně popořadě vypověděly, jak se věci mají a že se vlastně nic neděje. Nemohou se však dohodnout, kdo půjde na pomoc Múze. A že je to tak pokaždé a že je už ty hádky nebaví. Řád je v klidu poslouchal a Múza jen žasla nad proměnou obou sester. Z rozhádané dvojice teď byly mírné, klidně vrkající holubičky.

Když skončily vyprávění, Řád vypadal zamyšleně a Múza čekala, co bude dál.

„Mám pro vás návrh,“ pronesl Řád po chvíli. „Jak vás tak pozoruji, každá máte trochu jinou úlohu a pomáháte Múze jinak. Ty, Inspirace, bys mohla chodit s Múzou jako první a ukazovat lidem to, co sami nevymyslí. Pak bys mohla přijít ty, Fantazie, a rozvinout lidskou inspiraci do všech možných směrů, nápadů, možností a barev, aby si mohli vybrat, co skutečně chtějí. Inspirace jim dodá první impulz a odvalu a Fantazie rozkreslí v lidské mysli všechny obrazy a možnosti. Múza pak pomůže vybrat tu správnou a dál je povede. Vše bude mít svá jasná pravidla, svůj čas i místo. Budete vědět, co a kdy dělat a lidé se lépe vyznají v tvůrčím procesu. Já dohlédnu na to, aby vše šlo hladce a fungovalo tak, jak má. Co vy na to?“

Sestry koukaly s otevřenou pusou a přemýšlely nad tím, co slyšely.

„Takže bychom dodržovaly pravidla, střídaly se a všechny pomáhaly stejně?“ zeptala se Inspirace.

„Bez hádek a v klidu?“ doplnila ji otázkou Fantazie.

„Ano,“ odpověděl Řád. „Přesně tak by to bylo. Já bych jen dohlédl, aby vše fungovalo. Abyste vy i lidé dodržovali pravidla tvůrčího procesu. V klidu a bez hádek.“

„Mně se to zdá jako dobrý nápad. Už jsem z toho věčného hádání unavená,“ řekla Inspirace.

„Je pravda, že mě to dohadování také netěší,“ souhlasila Fantazie.

„Tedy ujednáno?“ zeptal se Řád vesele.

„A to bys řídil i mne?“ zeptala se Múza tiše.

„Ty, Múzo, ty jediná řádu podléhat nebudeš. Jak bys také mohla? Jsi čisté světlo a radost. Prošla jsi strastiplnou cestou, když jsi hledala své poslání. Mluvila jsi s anděly,

archanděly a setkala ses se samotným Zdrojem, který tě osvítil. Tvůj příchod je svěží vánek do tváře všech tvůrců. Ty jediná máš právo přijít, kdykoliv chceš, a stejně tak i odejít.“

V tu chvíli Múza věděla, že našla někoho, o koho se může opřít. Kdo jí rozumí a chápe. Slíbila, že ráda bude často přicházet tam, kde panuje Řád a smysl pro povinnost, ale kde vládne v pravý čas Inspirace i Fantazie.

Proto, milí čtenáři, ač je Múza bytost neuchopitelná a zdánlivě přichází, kdy chce, chodí hlavně tam, kde v tvůrčím úsilí panuje nejen Inspirace a je prostor pro Fantazii, ale vládne tam i Řád a pravidelnost.

Zkus své Múze najít konkrétní čas i místo a dej jí prostor, aby k tobě mohla chodit každý den.

O autorce

Kateřina Volkov (1984) je copywriterka, autorka a od malička nadřen sběratelka informací, pbh i zkušeností. Provází životem dceru Eliřku a sv nejbliř neustále drz ve střehu. Nikdy totiž nevd, kdy si zase vymyslí njak dobrodružství nebo zajmav projekt.

Baví ji kombinovat ezoteriku a byznys a pozorovat, co nového vzniká. Nejraději tvoř pběhy, ktere mají více rovin a je jen na čtenářů, co si z textu vybere. Inspiraci hled životem a baterky dobíjí v přirod, mezi stohy knih nebo meditací. Miluje ceremonaln kakao i dobrou společnost. Je upovdan introvert, což nejlépe poznáte u sklenky dobrého vna.

Děkuji Múzám, že se snášejí na zem,
a děkuji všem, kteří cítí jejich jemné doteky.

E-sbírku připravila a obálku navrhla: Kateřina Volková a Canva.com

Korektury: Martina Heš Hudečková, Kateřina Volková

Ilustrace: Pixabay.com

Copyright © Kateřina Volková

E-sbírka Dotek Múzy je zdarma ke stažení tady: <https://katerinavolkova.cz/>

